

„Na hlubinu!“

Tak to je heslo farního tábora, který jsme s Boží pomocí a podporou mnoha dobrodinců uskutečnili od 1. - do 7. srpna v kempu v Budišově nad Budišovkou. Tábor byl zaměřen zvláště na duchovní sebeobranu, tedy na obnovení a upevnění návyků života Božích dětí. Tedy, umět prožívat každý den s Pánem Bohem. Ovšem také tělo mělo dostat během připravených aktivit, soutěží a sportovních činností pořádně zabrat!

Ještě v pondělí ráno, když děti do tábora nastupovaly, to vypadalo, že budeme celý týden na vodě a nejčastějším oděvem budou pláštěnky a gumáky. Lilo a lilo. Člověk byl v pokušení říci: „Pane Bože, to všechny ty od jara vznášené modlitby byly marné?“ Ovšem stačilo jen málo. Říci: „Pane Bože, je to Tvůj tábor, Tvé dílo!“ a vytrvat v naději. Od správce tábora jsme dostali k dispozici dvoupokojový domeček, kam jsme nanosili materiální vybavení tábora- kuchyni a potřeby k různým aktivitám a jeden pokojík jsme upravili na společenskou místnost a zároveň kapličku. V chatkách byl komfort, sucho, teplo, měli jsme co jíst, pít, čekal nás bohatý program.

Už v pondělí třimal každý účastník tábora v rukou vlastní kroniku, která obsahovala hlavní myšlenku tábora, táborový slib, řád, hymnu a mapu okolí. Zároveň se tento táborový dokument měl stát zajímavou památkou na tento prázdninový týden.

Kdo má představu, že farní tábor je jen o modlení a špetce zábavy, je vedle jak ta jedle! Vše bylo správným dílem. A od úterního rána ještě k tomu za asistence vyhlíženého sluníčka! Dočkali jsme se!

Za obdiv stojí, že každé ráno zahájily děti den společnou modlitbou různě.

Byl to krásný začátek dne, kdy jsme prožívali zklidnění, sjednocení, nikdo

neměl potřebu někam spěchat nebo dělat něco jiného- Boží děti, kolem své Matky. Po snídani jsme se sešli na „teploměr“ což bylo takové mapování klima či nálady mezi táborníky hravou formou. Tady jsme se dověděli, kdo komu udělal už ráno radost, co pěkného zahlédly naše oči, má-li někdo dobrý nápad nebo naopak nějakou nejasnost či starost. Pak následovalo „vyprávění pro dušičku“. To byla dopolední chvílička, ve které k nám promlouval náš pan farář. A mluvil moc pěkně. Říkal, jak je člověk o to krásnější, o co žije víc s Pánem Bohem a nezáleží na věku. Zdůraznil, že kdo žije s Pánem Bohem, mluví s ním- modlí se. A my jsme to skutečně všichni na táboře dělali ráno, před každým jídlem i večer. Dále nám pan farář říkal, že kdo se modlí, žije dobře jako třeba chlapec Dominik Savio, který měl heslo „Raději smrt než hřích“. A také, že Boží děti jsou ochotné trpět a překonávat nesnáze, protože se chtějí podobat Pánu Ježíši, který z lásky k lidem, poslušný Otci, přinesl největší oběť- sám sebe. V pátek jsme prožili křížovou cestu v přírodě. Každý večer u kříže, ozdobeném našimi střelnými modlitbami a osvětleném světýlky svíček, jsme zavzpomínali, co jsme během dne zažili, oceňovali jsme druhé za dobré skutky a uvědomili si také, co jsme třeba dobrého neudělali a mohli jsme. To byl náš každodenní „duchovní“ den, jehož vrcholem se stala 2x mše svatá.

A kde jsme se pak vyřádili a vydováděli? Kdy jsme si užívali zábavy a radovánek, dobrodružství a napětí? Vlastně skoro pořád. Začalo to vědomostně-dovednostní soutěží Riskuj, sportovním zápolením v Gábinovce, indiánskými dovednostmi jako střelbou z luku a prakem na cíl a jízdou na „koni“. Děti si vyzkoušely hod oštěpem i poznávání přírodnin, v dílničce batikovaly trička nebo vyráběly ozdoby z perliček. Napínavé bylo vlastnoruční vaření guláše v kotlíku nad ohněm. To byla dobrota! Velký zájem byl o skákání na trampolínách a samozřejmě vodní hrátky v rybníce či bazéně. Kluci měli prostor na fotbal, děvčata využila houpaček a průlezek, někteří se snažili v minigolfu. Úterní odpoledne jsme strávili nácvikem sebeobrany pod dozorem odborníka z řad policie, mozkové závity i těla jsme pořádně unavili při hře na odhalování mafiánů. Ve čtvrtek jsme měli výšlap ke Kružberské přehradě, nadšenci přihlíželi večer karaoke. I práce měla své místo v programu- jedni připravovali dřevo na oheň, jiní umývali nádobí, někdo uklidil kolem chatek či uspořádal stůl. Je pravda, že tyto práce a „uložení“ půlhodinového bobříka ticha byly asi tím nejslabším místem ve snahách účastníků tábora. Ale vždycky se našel nějaký ten malý či velký „skřítek“, který nakonec potřebnou práci vykonal.

Co dodat na závěr? Z mého pohledu byl farní tábor báječný. Díky komu? Díky všem dětem, které byly hodné a poslušné, díky vedoucím a instruktorům, kteří udělali velký kus práce pro to, aby byl tábor pro děti zajímavý, díky našemu panu faráři, který byl „dobrým duchem“ tábora, nás podporoval a svolával na nás požehnání. Díky panu Lebduškovi a jeho synovi, který nám nezištně věnoval svůj čas a síly, díky rodičům či prarodičům, kteří na tábor své děti a vnoučata vyslali a také nás naturálně či finančně podpořili.

Díky Matce Boží, která nás provázela, díky andělům a svatým, kteří nad námi bděli a nad tím vším díky Pánu Bohu, jehož jsme děti a k nám se na táboře přihlásil.

JAV

Ps. Rád bych také poděkoval firmě Váhala s. r. o., která nám darovala maso a uzeniny, těm, kteří finančně přispěli, zejména Radku Novotnému, a též štedrým

lidem, kteří nám věnovali něco ze svých zahrádek. Farní tábor opravdu není výdělečnou akcí (to dokládá i letošní farní doplatek 12 000 Kč), ale spíše odměnou pro děti, které aktivně slouží ve farnosti zpěvem či ministrantskou službou. Povzbuzujte proto děti, aby se zapojily do života farnosti, abychom i v konání farních táborů mohli pokračovat.

P. jf.

O místech modlitby

Drazí bratři a sestry,

v každé době zasvěcovali muži i ženy svůj život Bohu jako mniši a mnišky, zakládali svoje komunity v místech obzvláště krásných na polích, návrších, v horách, na břehu jezer či moře, nebo i na malých ostrovech. Tato místa v sobě spojují dva prvky, jež jsou pro kontemplativní život velmi důležité: krásu stvoření, která odkazuje ke kráse Stvořitelově, a ticho, zaručené odlehlostí od měst a rušných cest. Ticho je podmínka prostředí, které má usnadňovat usebrání, naslouchání Bohu, meditaci. Již samotné okoušení ticha, kdy se takříkajíc necháme „naplnit“ tichem, nás naladí k modlitbě. Velký prorok Eliáš byl na hoře Oreb, tedy Sinaj, svědkem větrné bouře, po níž následovalo zemětřesení a nakonec ohnivé blesky. Avšak nenašel v nich Boží hlas. Ten rozpoznal naopak v šumu jemného vánku (srov. 1 Král 19,11-13). Bůh mluví potichu, ale je třeba mu umět naslouchat. Kláštery jsou proto oázami, v nichž Bůh promlouvá k lidstvu, a jejichž součástí je také klášterní dvůr, symbolické místo, jež je prostorem uzavřeným, ale zároveň otevřeným směrem k nebi.

Zítřka, drazí přátelé, si připomeneme svatou Kláru z Assisi. Rád bych se proto zmínil o jedné z těchto duchovních „oáz“, které jsou obzvláště drahé františkánské rodině a všem křesťanům: malý konvent svatého Damiána, jenž se nachází těsně pod městem Assisi, uprostřed olivové zahrady, která se svažuje směrem Panně Marii Andělské. U tohoto kostelíka, který svatý František opravil hned po svojí konverzi, založily Klára a její první družky svoji komunitu, žily modlitbou a drobnými pracemi. Nazývaly se „Chudé sestry“ a jejich „životní forma“ byla stejná jako u Menších bratří: „Zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista“ (Řehole sv. Kláry, I, 2), pečovat o jednotu vzájemné lásky a dbát zejména na chudobu a pokoru, jakou žil Ježíš a jeho nejsvětější Matka.

Ticho a krása míst, ve kterých žije mnišská komunita – krása prostá a strohá – představují jakýsi odlesk duchovní harmonie, kterou se tato komunita snaží uskutečňovat. Svět je poset těmito oázami ducha, z nichž některé jsou velmi starobylé, zvláště v Evropě, jiné jsou teprve nedávné a jiné byly zrekonstruovány novými komunitami. Díváme-li se na věc duchovní optikou, pak tato stanoviště ducha tvoří jakousi nosnou strukturu světa! A není náhodou, že mnozí lidé, zvláště v době dovolené, navštěvují tato místa a na pár dnů se v nich zastaví. Také duše, díky Bohu, má své nároky!

Připomeňme si tedy svatou Kláru. Ale vzpomeňme také na další postavy svatých, které nám ukazují smysl obrácení našeho zraku k „nebeským věcem“, jako svatá Edith Stein, Terezie Benedikta od Kříže, karmelitánka a spolupatronka Evropy, kterou jsme si připomněli včera. Dnes, 10. srpna, na svatého Vavřince, jáhna a mučedníka, nemůžeme opomenout blahopřát zejména Římanům, kteří jej odedávna

ctí jako jednoho ze svých patronů. A nakonec obraťme své zraky k Panně Marii, aby nás učila milovat ticho a modlitbu.

Katecheze Benedikta XVI. na gen. audienci 10. srpna

POŘAD BOHOSLUŽEB na 14. 8. – 21. 8. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 14. 8.	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za Ludmilu Frankovou, sestry a bratry
		Špičky	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za + r Kučerovu a zetě Luboše
Pondělí 15. 8.	NANEBEVZETÍ PANNY MARIE slavnost	Hustopeče	18:00	za + Františku Zemánkovou a ž r
Středa 17. 8.		Černotín	17:00	za + Josefa Můčku, rod, ž a + r
		Špičky	18:00	za + Stanislava a Ludmilu Dorazilovy, rod 2 str a ž r
Čtvrtek 18. 8.		Bělotín	18:00	za Josefa Fabíka a 2 mžky
Pátek 19. 8.		Hustopeče	18:00	za Václava Žemlu, rod, zetě a DO
Sobota 20. 8.	Sv. Bernarda, opata a učitele církve	Špičky	18:00	za Richarda Oravu mžku a DO
Neděle 21. 8.	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	Hustopeče	8:00	za + Josefa Jambora, rod, br a ž r
		Černotín	9:30	za + Františka Segara, ž a + r
		Bělotín	11:00	za Ladislava Prokla a r Proklovu a Lašákovu

Měsíční sbírka: v Hustopečích 10 150,-Kč, ve Špičkách 2 240,-Kč, v Černotíně 2 732,-Kč a v Bělotíně 2 779,-Kč.

Ve Valašském Meziříčí uzavrou 20. 8. 2011 církevní sňatek pan Martin Filípek a Lucie Zavičáková

Telefon na faru: **581 626 040**